

Як почали просити старого Палату та й врешті упросили, аби оповів їм, молодим товаришам, яку цікаву історію з селянського життя. З його білих вусів курилася іронія.

— Я вже маю вісімдесят літ та й живу, мабуть, вісім-десять літ отут на однім місці. Були такі часи, коли я був паном, тоді як служив у дворі писарчуком під рукою економа. А були такі часи, що я не вилазив з церкви, як був дяком, і тоді говорив так, як всі попи говорять, боявся потім всіляких духів. Як був музикантом, чи то нечищена горілка, чи то нервові заняття по ночах з циганами,— все те наводило перед очі всіляку нечисту силу. Отак сидиш допізна з молодими парубками, байка іде така безконечна і страшна, що святі на образах ховаються у свої яскраві шати. А сопілка висотує з грудий такий сум, що молоді парубки хиллять дуже широкі плечі додолу і брудними рукавами обтирають сльози, а потім складаємося на око горілки та посилаємо найсміливіших двох або трьох до коршми. За ними тягнуться всі чорти, визвані в хаті, там їх так багато, як на весіллі. А по дорозі пристають до них страхи з-під мостів, з нечистих місць, злітають з тих деревин, де повісився хто, йде з парубками ціла банда. То вже як створить арендар, то розливає зо страху горілку, бо руки йому трясуться, бо цих парубків ловила нечиста сила аж під його двері. Розповідають так докладно про тих дітчиків, що все були існіські такі, як арендар. Жид рахує гроші або й без грошей вигонить їх з хати і засуває двері на всі спусти. Не раз заходили, як жид дуже скоро гасив, до його курника та, що попало, тому крутили відразу в'язи. Гуска — не гуска, курка — не курка. З горілкою і з добичею приходили веселі, бадьорі, здається, що чорти не хотіли брати участі в карі гіднім ділі і вже не приходили з парубками до хати. Заслонювали веретами вікна, на сопілці не грали ані не співали, але ломили сусідські плоти, і піч незабавки гуділа від червоної полуміні. Господиня і сусідські дівки поралися та варили м'ясо, господар хати шукав келішка, але великого, і все йшло скоро вперед. За півтори години сиділи всі коло стола, пили та їли, але байок не вповідали. Дисципліна була коло стола велика, найдужчий мав власть і карав, хто лиш голосніше крикнув. Як різне по морді, то й кров ллється в порцію. Так мусило бути, бо буки тоді

ще давали. Піде злодюга жид до вїйта, нанесе горїлки йому, а той збере радних, і як знайдуть в хатї при забавї, то найменше по дваїцять п'ять букїв дїстане кождий. Як бачите, дисциплїна мусила бути, небезпека перед ворогом велика...

Та пийте ж цей чай, горїлки тепер нема та й не можу пити, а ви не парубки, але учителї з високими пенсіями.

— А за теперїшнї часи, панове колеги, дїйсно тяжко вам до забави що розповїсти. Я учителював по своїй карїєрі музиканта довго, трийцять п'ять рокїв, привик до неписьменних мужикїв, то були і дїти, і їх мїг хто-будь повернути в свїй бїк. Ще боялися дуже панщини і панїв, жидїв отак не мали за нїчо, смїялися з них. Потїм зачали заводити товариства тверезостї, бо дуже стали грунти тратити. Зайдуть до мене до школи вїйт, та й раднї, та й пленїпотенти повигонять дїтий зі школи, порозсїдаються в лавки і п'ють та спївають, що аж саля шкїльна, п'ять метрїв широка і п'ять довга, вилазить з вуглїв. Досвїтком приходять жїнки шукати чоловїкїв, намовлять їх додому і, намовляючи, сїдають та п'ють горїлку з ними, і знов на дваїцять чотири години є мїшане товариство. То тут, аби вже був професор унїверситету, то не видержить довше, як добу так, що я не раз вставав з-під лавки, а на лавках, на каталозї валялися недоїденї оселедцї, кавалки сала, а чути було горїлкою каталоги ще з мїсяць.— Не то що тепер, панове колеги! Збереться, бувало, рада і ухвалить: "Так і так, це професор нелюдений, він дїтий нам не вчєє добре", зберуться до старости, вернуть з паперем, но і дадуть пару волїв, заладують тебе з родиною, і їдь в інше село годитися: кїлько корцїв збїжа дїстанеш, кїлько дров, чи маєш псалтир читати в церкві, чи цїлу службу спївати. Мука була, і тому треба було і пити, і терпїти, і вонїтувати разом. Та, як кажу, прийшла тверезїсть, а потїм парасолї, а як підросли хлопцї ті, що навчилися читати, то й книжечки, і газета, наука Наумовича, змїнювався селянський свїт, та поволї. А потїм вибори та хрунївство, та "Сїчї", вже нї панїв, нї жидїв нїхто

не боявся. Йшла така велика лава в червоних стяжках, що всі вступалися з дороги.

— А найновішого інтересного я небогато годен розповісти. А отут дивіться через вікно. Це такий кутик мого села, навіть має назву. Цей кутик під панським лісом. Ліс шумить, навіває в душу всілякі забаганки, то платви треба, то оголоблів до саний, то молоді смерічки на деревце весільне, багато люди потребують ліса. А з того ревізії по хатах, процеси, кошта і кримінали. Тамті кути села не мають тих лісових навичок, а ці одідичили по предках. Дідичність, як знаєте, річ тяжка, аби її злизати параграфом. Десь давно по другім кінці села, того вже відси не видите, то був великий став, то там довгі роки, і я пам'ятаю, ще валялися сіті та неводи, але то давно, здається, що і той кут ставовий мав свою дідичність, але став висох та й дідичність також. А тут ліс росте і дідичність. Через то цей кутик, перед вікнами в мене, дивний є, розпроцесований, розжертий, щодня ліцитації, бо такої зажертості між властями і мужиками я не тамлю. Селяни всі ненавидять від маленького урядничка аж до великого, я такого, що тепер, ніколи не бачив. Йде боротьба безпощадна, і отаку вам забавну історію скажу. Я вже і очий добрих не маю, але дивувало мене тото, що майже щодня бачу вулицями людей святочно вбраних. І хлопці, і жінки, і діти. Чи пам'ятка, чи яке церковне свято, забогато свят. Питаю свого старого сусіда: "Даниле, а кажіть, чи таких багато світ у вас настало?" — "Ге, пане навчитель, такі светошні чеси настали, бо, видите, приходе з дзвінками пани та всю одежину хапають, котра добра, а коло церкви стоїть наш вартівник. Як лиш вздрить бричку з панамі, то біжить щодуху на цей кутик. Все, що жив, кидає з рук роботу і вбираєси в светошне, а на постелі та й на лаві все дранте стоїть так, що пани то в руки не хоте брати. Отож пани спацірують та й мужики спацірують, та й таких світ у нас кілька раз на тиждень, бо бог знає до кого прийдуть. Оден за кримінал, оден ручев, тепер межи людьми нема реду. Зразу то ховали в такого ґазди, що він без мотилиці, але прийшли такі зрадники, то як напали пани на того ґазду, то вівезли відти щось сім фір найкращої одежини. А що млинків,

січкарень і возів. Зойк під небо був, але не допомгло, то відтогда, пане навчитель, як пани є в нас, то мужики світкують і ходе по-светошному. А ви фасуєте пенції, то можете ходити подерті".

— Так, панове колеги, це є найцікавіше, що я вам мав вповісти, а більше нічого не знаю, бо вже-м дуже старий, но і дурний.